PÍSEŇ MOŘSKÝCH VÁLEČNIC

CATHERINE DOYLEOVÁ

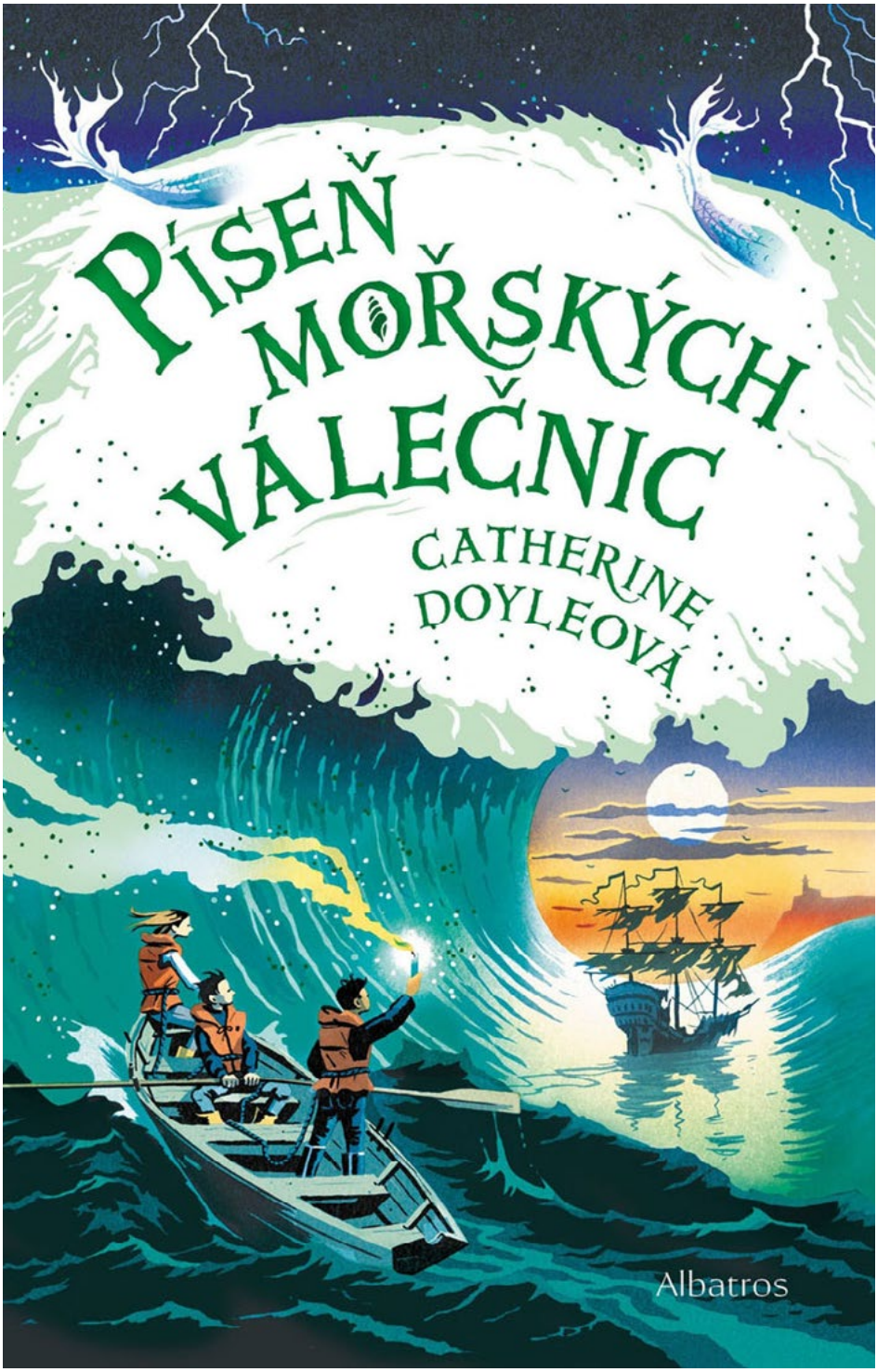

Albatros

Píseň mořských válečnic

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Catherine Doyleová
Píseň mořských válečnic – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PÍSEŇ MOŘSKÝCH VÁLEČNIC

PÍSEŇ MOŘSKÝCH VÁLEČNIC

CATHERINE DOYLEOVÁ

Albatros

Obsah

Prolog 9
Tikající hodiny 13
Smrdutá vlna 22
Čarodějova mušle 28
Uvízlá velryba 38
Ztracená paměť 49
Srdce bojovnice 63
Básníkovo vyprávění 72
Prchavé tornádo 83
Vzpomínka na Svobodu 91
Třetí mušketýr 96
Zubící se pirát 106
Přivolávač přílivu 117
Návrat Stopaře duší 123
Hořící lodě 133
Provizorní vězení 146
Útěk při svíčkách 150
Prázdný hrob 161
Točící se kormidlo 166
Rozesmátý zloděj 175
Zbývající čas 185
Tajemná vidina 197
Loď Beasleyových 210
Prokletý kotel 214
Překvapení Stopaře duší 219
Bouřňákova oběť 222
Krkavčí královna 226
Devátá vlna 231
Polární záře 239
Mořančin slib 251
Pomněnka 256
Epilog 258
O autorce 260

Pro Jess

Prolog

Jednoho mrazivého zimního rána, ve vodách polozapomenutého ostrova, plavala daleko od domova mořanka. Nad mořem visela jako závoj mlha. Ovinula se jí kolem kůže, když se vynořila nad hladinu: nejdřív koruna z korálů a kostí, pak žluté oči velké jako měsíce. Podél čelisti se jí táhla světlá jizva.

Mořanka ve vodě znehybněla.

Na břehu oceánu stál chlapec. Cítila mořskou sůl v jeho krvi.

Olízla si rty.

Bouřňák.

Pamatovala si ho.

Chlapec měl zavřené oči a ztěžka vydechoval zástupy obláčků. Natáhl ruku a zahýbal nad vodou prsty. Chvíli stál

úplně bez hnutí. Potom mu tělo divoce zaškubalo, jako by se cosi snažilo prodrat ven. Prudce otevřel oči a do zachmuřeného výrazu se mu vpletl strach.

Kouzlo.

Mořanka připlula blíž. Slunce stoupalo na slonovinovou oblohu, ostrov brzy zaplní lidé chvátající podél pobřeží, praskavě startující auta, výlohy se rozsvítí jako lucerny. Neměla by tady u břehu být… tak blízko hlasu, který k ní z hlubin ostrova šeptá. Ale stejně dorazila – aby se podívala na chlapce, jenž probudil Morrigan z věčného spánku.

Po všech těch letech je konečně tu.

Hoch zahekal a z konečků prstů mu vyskočila jiskra. „No tak!" Odkopl do moře trs chaluh. „No tak, ty pitomý kouzlo!"

Uvězněné kouzlo.

Mořanka se zamračila. Nezbývalo moc času. Cítila, že se za obzorem hýbe temnota, dme se jako druhé moře a razí si cestu světem. Směrem k ostrovu. Směrem k chlapci. *Tomuhle* chlapci.

Ten bláznivý Dagda. Všechny nás přivede do záhuby.

Chlapec sebral kámen a mrštil jím do vzduchu. Mořanka sledovala, jak letí, a zkřivila rty, když jí se žbluňknutím přistál těsně u hlavy.

Jeden úder srdce – dva údery – a pak se hoch náhle probral. Vystartoval za ní, voda mu šplouchala kolem kotníků a pak kolen a pak boků.

Mořanka na kratičký okamžik zaváhala, než se vzpamatovala. Ponořila se pod příští vlnu a její mizející ocas se zaleskl jako zčernalé stříbro.

Teď ne, říkala si, když svištěla zpátky do podmořského světa. *Ještě ne*.

Její válečnice jsou svázané s někým jiným.

Budou muset počkat. Na záhubu, nebo na Přivolávač přílivu.

Podle toho, co přijde dřív.

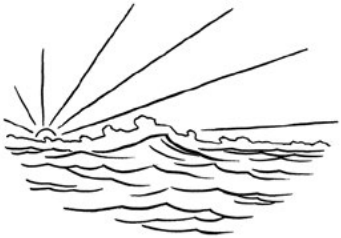

1. KAPITOLA

Tikající hodiny

Fionn Boyle ležel rozvalený na starém, ošuntělém gauči a snažil se křikem probudit. Někde v koutku mysli věděl, že spí, ale nedokázal otevřít oči. Dokázal jen poslouchat ten šuškající hlas, který se mu usadil v hlavě. Syčel jako had a zavrtával se mu hlouběji do mozku.

T*ik tak*, šeptal hlas. *Slyšíš mě, malý Boyle?*

Fionn v duchu spatřil Morrigan – její chlípný úsměv, v kostnaté tváři příliš široký.

T*ik tak, blíží se mrak.*

T*ři dny, co bude pak?*

Skřehotavě se zasmála. K Fionnovi vylétl stín a natahoval prsty černotou jeho mysli. T*ik tak, tik tak, tik tak*… Slova zněla stále zběsileji a hlasitěji, až se smích proměnil v křik. TIK TAK, TIK TAK, TIK TAK.

Nech mě na pokoji! chtěl Fionn zařvat, ale slova mu v hrdle vyšuměla.

Tělo se mu kroutilo jako tornádo, slepě máchal rukama ve snaze znovu nabýt vědomí. Gauč pod ním vrzal, zrezivělé pružiny se pod tíhou vzdouvaly. *Pomoc! Vyškrábe mi oči! Prosím* –

Ozvalo se hlasité *plesk!*

Fionn se s trhnutím probudil a po nose mu sklouzlo cosi studeného a mazlavého.

Začichal. Není to…?

„Šunka," řekl známý hlas. „Obalovaná."

Fionn si plátek odlepil od obličeje.

Stál nad ním dědeček, modré oči se mu ve světle úsvitu třpytily. „Obávám se, že jsi zase bouřil." V jedné ruce držel načatý balíček krájené šunky a v druhé cihlu světle oranžového sýru. „Myslel jsem, že šunka bude humánnější."

Fionn si z očí odhrnul slepené vlasy. Uvnitř mu planula dobře známá pěst tepla a klouby mu třela o hrudní koš, jako by ho zdravila. Bouřňákovo kouzlo je vzhůru, stejně jako on.

Fionn vzdychl. „Nemohl jsi na mě zavolat jménem jako normální člověk?"

„Byl jsem snad někdy normální?" odvětil dědeček a ukousl roh sýru. „Navíc jsem tě volal osmkrát, třikrát jsem do tebe šťouchl a přesně jednou s tebou zatřásl. Další logický krok –"

„– byla šunka," dodal Fionn, vydrápal se do sedu a pohoršlivý plátek položil na područku.

„Bohužel, hochu." Dědeček si ho velmi důkladně prohlí-

žel, obočí měl zvednuté nad okraj rohovinových obrouček. „Zdálo se ti zas to samé?“

„Tik tak,“ Fionn zasmušile přikývl. „Odpočítávání pokračuje.“

Morrigan se mu zabydlela v hlavě už před mnoha měsíci, ale před dvěma týdny jeho sny nabyly nové naléhavosti. Hlas, dříve nehmotný a vzdálený, teď doprovázelo odpočítávání, sápající se ruce a drápající prsty, popelavé rty nacházející se příliš blízko jeho uchu. Byla čím dál silnější, natěšenější.

„To odpočítávání,“ řekl dědeček, „je poněkud znepokojivé.“

Pod oknem proklouzl vánek a ovinul gauč. Fionn se zabalil do přikrývky. Minulý měsíc se přes ostrov přeplížila zima, všila se do větru a protahovala se prasklinami ve zdech. Okenní tabule pokrývaly ledové krystalky, a když se občas Fionn v noci vzbudil a funěl, viděl, že se jeho dech ve tmě vznáší jako mraky.

„Běž si lehnout do mého pokoje, chlapče,“ navrhl dědeček. „Je tam velmi příjemná a přívětivá atmosféra. A lákavá akumulační kamna, co tě jednoduše nadchnou.“

„Stejně jsem už vzhůru,“ namítl Fionn, protáhl si ruce nad hlavou a otáčel krkem, dokud mu v něm nekřuplo. V létě přenechal svou postel matce. Trval na tom, že se usídlí na gauči, který jim daroval majitel místního obchůdku Donal a který vypadal, jako by ho vyhrabali v domě, kde straší, a smrděl asi jako letité zoufalství. V noci hrozně vrzal a malý obývák s ním působil ještě menší než ve skutečnosti, ale Fionn věděl, že je jedno, kde spí – Morrigan si ho stejně najde.

Převalil se na nohy. „Kolik je hodin?“

„Hodin?“ Dědeček se šinul zpátky do kuchyně. „Víš dobře, že se nedržím takových nahodilých konceptů, jako je čas.“

Čas.

Fionn se došoural ke svíčce plápolající na krbové římse, v pokoji plném svíček hořela jako jediná. Vosk ubýval – spíš než svíčku teď připomínal mléčně modrou kaluž. V první řadě to samozřejmě nebyla *jen* svíčka. Byla to dědečkova podstata, všechny jeho vzpomínky shromážděné v jedné kouzelné míchanici stvořené z krve a moře, hořící celý den i celou noc, ženoucí se ke svému konci.

Čas. Dědeček už tam nahoře dlužil hromadu času.

Při té myšlence se Fionnovi udělalo nevolno. Poslední dobou měl pocit, že se mu všechno vymyká z rukou. Jak noci odtikávaly a Morrigan se blížila, představoval si sám sebe jako strojvůdce v nekontrolovatelném vlaku. Cítil, jak se kolem něj plíží temnota a čarodějčino odpočítávání tiká do rytmu jeho tepu. Něco se stane. Brzy.

Probudí se, až se chlapec vrátí, řekl mu jednou Ivan, radostí bez sebe. *Povstane, až pro ni Bouřňák prolije krev.*

Fionn pro Morrigan nekrvácel ode dne, co se probudila, ale nepodařilo se mu ji ani znovu uspat. Letní výprava do Mořské jeskyně ho pořád strašila. Chybělo jen maličko, aby přišel o sestru, a pak se úplně sám v té nekonečné tmě utopil, s Morriganiným smíchem v uších. Ta vzpomínka ztvrdla a zašpičatila se, a když se oddal svým myšlenkám, často ho začala bodat do žeber.

„Sendvič?“ zavolal dědeček z kuchyně. „O šunku se rozdě-

lím, ale zbytek hořčice je, obávám se, můj. Je celozrnná. A francouzská. *Très* drahá."

„Ne, díky." Fionn civěl na plamínek na římse. Kouzlo uvnitř něj se jako v odpověď rozhořelo. Natáhl ruku nad skleněný žlab, snažil se plamen přimět, aby mu zatančil.

N*o tak*… N*o tak*…

Fionn byl Bouřňák, člověk vybraný ostrovem, aby jménem Dagdy využíval živly, dokud to jeho mysl i tělo vydrží. Člověk ovládající zemi, vítr, vzduch a oheň málem jen pouhou myšlenkou.

Mělo to být snadné. *Mělo* to jít samo.

Zatnul zuby a zahýbal prsty tak, jak ho to učil děda. N*o tak*.

Plamen ho ignoroval.

Začaly ho brnět tváře.

Z*větš se*, přikazoval mu. T*ancuj*.

Kouzlo mu v hrudi škytlo a málem ho povalilo.

Fionn ruku s povzdychem svěsil.

Do popředí se opět prodral obývací pokoj a Fionn zjistil, že dědeček postává vedle něj. „To přijde, hochu."

„Už je to pět *měsíců*."

„Třeba to chce další."

„Další nemám!"

„Podle toho, co víme, tak Morrigan blafuje," uklidňoval ho dědeček nepřesvědčivě. „Straší tě, čistě pro zábavu. Snaží se ti dostat do hlavy."

„Tam už je, dědo. Musím přijít na to, jak kouzlit. H*ned*."

Dědeček se zamračil na sendvič. „U mě to takhle nebylo… Vlastně to nevyžadovalo moc soustředění…" Pohlédl

na svíčky zaplňující police okolo – Bouřňákovo kouzlo – celé roky, stočené a zatavené. Stejné kouzlo, které teď kolovalo v žilách Fionnovi. „Vždycky můžeš zkusit jednu zapálit…“ Při pohledu na Fionnův výraz se odmlčel.

„Když jsem naposled použil kouzlo svíček, pozvracel jsem se a omdlel,“ připomněl mu Fionn. „Už tak jsem plný kouzla. Jenom netuším, jak ho dostat z –“

Fionnovu pozornost upoutala knihovnička nad dědečkovým ramenem – ta, kterou si prohlížel včera večer, když nervózně počítal voskové sloupky, jméno po jméně, knot po knotu, dokud neupadl do přerušovaného spánku. Přepečlivě je zkoumal každou noc jako generál posuzující svůj arzenál, zatímco jeho vlastní zbraň mu v žilách chrčela a prskala.

Něco s ní teď bylo v nepořádku.

V půlce vitríny, kde se sbírka vánic a sněhových bouří obvykle prala o místo se soumraky a úsvity, zela téměř nepostřehnutelná mezera. Mezi *Saoirse*, tedy „svobodou“, a *Suaimhneas*, tedy „mírem“, chyběly *Jarní přeháňky 2008*.

Fionn třemi kroky přešel pokoj a narval nohy do tenisek, aniž se obtěžoval rozvazovat tkaničky.

Dědeček ho sledoval, žvýkal svůj sendvič. „Kam ten spěch?“

Fionn na sebe hodil kabát a stáhl si vlněnou čepici přes uši. „Někdo tu kradl!“

„Panenko skákavá. Co ukradli?“

Fionn na dědečka zamhouřil oči. „Myslím, že víš přesně, o čem mluvím. Vlastně i o kom.“

Dědeček si nacpal do pusy celý zbytek sendviče, až měl tváře nafouklé jako čtverzubec a ze rtů mu padaly drobky, a pak ukázal na svůj obličej, jako by říkal: *Teď nemůžu mluvit, mám najednou plnou pusu.*

Fionn prudce otevřel dveře a hned se jimi prohnala zima, zkroutila tmavé pramínky čouhající mu zpod čepice. „Máme s nimi *šetřit*!“ rozčiloval se, potom za sebou práskl dveřmi a vyrazil po zahradní cestičce.

Branka se před ním rozletěla a keře, bez letního listí holé, mu zapraskaly na rozloučenou. Venku přikryly vycházející slunce mraky. Fionn viděl jako obvykle hejno krkavců, jak hlídkují na mysu a vyhánějí racky zpátky na moře. Jejich vzdálený krákot přehlušoval ledový vítr, hvízdající kolem něj. Jak se Fionn šinul po mysu směrem ke břehu, odfoukával mu kamínky z cesty a ohýbal zasněné květiny.

Jako první Fionn spatřil vír. Podél břehu, přímo na očích každému, kdo se obtěžoval podívat, poskakovalo a tančilo Bouřnákovo kouzlo. Voda se točila kolem dokola, od okrajů odlétávala jako šlehačka z mísy mořská pěna. Čím déle ji Fionn sledoval, tím stoupala výš.

Přehoupl nohy přes zídku a pochodoval pískem. „Hej!“ křikl. „Nech toho!“

Na druhé straně pláže se na něj otočila jeho sestra. Jednu ruku měla nataženou k víru, v druhé svírala tyrkysovou svíčku, která hořela odspoda a požírala se zevnitř. „Čau, neschopo,“ procedila skrz široký úsměv. „Co tady dole děláš?“

Fionn mašíroval za ní. „Říkal jsem ti tisíckrát, ať těma svíčkama neplýtváš!“

„T*rénuju*," odbyla ho a otočila se zpátky k moři. Culík jí bičoval vzduch za hlavou, spodek zimního kabátu se třepotal ve větru. „Děda mi to dovolil, tak se hoď do klidu."

„Děda o tom nerozhoduje, to já!" zařval Fionn. „Sfoukni ji!"

Do vzduchu vystřelil Tařin smích. „Ty toho *naděláš*!"

„Říká někdo, kdo tu noc, co Bartley Beasley odjel zpátky na pevninu, pořádal při svíčkách vigilii!"

Zpražila ho pohledem. „Říkala jsem ti, že ještě nejsem připravená o tom mluvit!"

Fionn ji zatahal za ruku.

Vír zeslábl.

„Nech mě!" štěkla Tara a setřásla ho. „Soustředím se!"

„Slunce už skoro vyšlo! Může tě tu kdokoli vidět!" Ohlédl se přes rameno. Podél břehu se šinula stařenka v šedém šátku. „Vidíš?" sykl.

„Nebuď tak paranoidní," odsekla Tara a neobtěžovala se ani podívat. „Ty jsi tu *pořád*. Akorát se bojíš, že místní uvidí, o kolik jsem v tomhle lepší než ty. Jak mě vlny doopravdy *poslouchají*. A že pak začnou dumat nad *tvými* kouzly. Proč je nikdy *neviděli*. *Óóó*. Bouřňákova sestra – možná řeknou, že si měl ostrov vybrat mě." Pobaveně ohrnula ret s vědomím, že řízla do živého. „Možná mají recht."

„N*e*," odpověděl hbitě Fionn. „Jsi jenom pitomá a naše zásoby zbraní v tobě mizí rychleji než pytlík Skittles, protože nejsi schopná myslet na nikoho jinýho než na sebe!" Rozechvěle se nadechl. „Kdybys měla víc než deset mozkovejch buněk, *došlo* by ti to."

Tara vystrčila bradu. „Mozkovejch buněk mám *mraky*. Ve Scrabble dědu vždycky porazím."

„Tak to dokaž," vyzval ji Fionn a znovu se ohlédl přes rameno. Stařenka byla pryč. „Uhas ji."

„Fajn." Tara rozmačkala zbytek svíčky v dlani a volnou rukou máchla tak, že už nesměřovala k moři, ale k Fionnovu obličeji. V jedné ledové záplavě vír vyskočil z oceánu a zřítil se mu na hlavu, prosákl mu čepicí a vtekl mu za krk a pod oblečení, až mu z nohavic vytryskly proudy mrazivé vody a pokryly písek kalužemi.

„Spokojenej?" uculila se samolibě Tara.

Fionn sestru probodl pohledem, slova procedil skrz zběsile drkotající zuby. „Fakt škoda, že nemůžeme jednou provždy pohřbít pod skálu *tebe*."

„Zkus to," prohodila a vykračovala si pryč. „Byla bych do týdne zpátky."

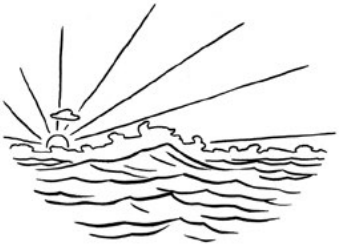

2. KAPITOLA

Smrdutá vlna

O hodinu později Fionn přešlapoval před Donalovým obchůdkem na rohu a škaredil se na horkou čokoládu. Slunce se prodralo houštím mraků a přineslo s sebou ledový chlad. Usadil se mu mezi prsty u nohou a ulpěl mu na špičce nosu. Všude kolem se míhali spolužáci v šálách a čepicích a těžkých zimních kabátech, batohy jim ducaly do zad, zatímco si čile povídali podél pobřeží. Byl poslední školní den před vánočními prázdninami a ve vzduchu se vznášelo veselí.

Fionn si sotva všiml; byl příliš zabraný do žužu bonbonu ve svém kelímku.

Udělej něco. Cokoli.

Zatnul zuby, nemrkal.

Zkus bublinu. Jen jednu malou bublinku.

Začínal vidět rozmazaně.

No tak. No tak. No tak.

Zdáli se ozvalo troubení a Fionn nadskočil. Kelímek vyhodil, zakroužil hlavou a zamrkal, aby potlačil slzy. Před ním do přístavu připlouval ranní trajekt.

Zamrkal znova, tentokrát zmateně. Ne jeden trajekt, ale *dva* – druhý plul hned v závěsu za prvním.

Fionn svraštil čelo. Za celých pět měsíců, co na Arranmoru žije, neviděl žádný trajekt tak plný, natož dva. Vykročil na břeh a málem vrazil do sester Aguerových. Rozdělily se a obešly ho, urážlivě pohodily totožnými závoji černých vlasů a zamířily za Fionnovou sestrou postávající před školní branou. Tara se na něj zadívala, pak si poklepala na zápěstí, jako by říkala: *Dělej, trapáku. Přijdeš pozdě.*

Fionn si jí nevšímal, místo toho se otočil a vydal se opačným směrem k molu. Lodě se hemžily pasažéry. Většina se vyhrnula na palubu, kde stáli bok po boku jako těsně namačkané sardinky. Když druhý trajekt zatroubil, otočili se jako jeden a náhle se postavili do pozoru. Něco na tom všem bylo strašidelně povědomé – na tom podivném moři tváří pohybujících se tiše vodou, do jedné se vyznačujících vytřeštěnýma, upřenýma očima.

Stopaři duší.

Fionn v tiché hrůze zíral, jak první loď přistává. Vyvalila se zpod ní vlna, dmula se a pěnila, jak se hnala k pláži.

Přinesla s sebou hejno tlejících ryb. Bylo jich tolik, že Fionn z místa, kde stál, slyšel, jak pleskají o písek. Viděl dokonce jejich masité vnitřnosti, oslizlé oči a zašlé šupiny, kupící se a kypící s každou další vysokou vlnou.

Dole na pláži někdo zaječel. Douglas Beasley se vyřítil z pošty s balíkem v podpaží a ve dveřích svého krámku se objevil Donal, vlasy se mu vznášely kolem hlavy jako mrak. Mládež u školy se přestala bavit a zvědavě natahovala krk.

Smrduté vlny se valily dál, mrtvé ryby zaplnily vzduch lepkavým, hnilobným zápachem.

Fionn si přitiskl rukáv k puse, aby se mu nenavalovalo, ale s doprovodnou panikou nic dělat nemohl. Vzedmula se mu v hrudníku a bušila mu pěstmi do srdce, dokud neměl pocit, že nemůže dýchat.

Nakonec to dokázala. Morrigan nějak přivolala své stoupence domů a oni s sebou přivezli stín smrti.

Fionnovu rostoucí hysterii přerušil hřmot blížících se kroků. Ozval se společně s jeho jménem, vyhozeným do vzduchu jako fotbalový míč. „HEJ! FIONNE!"

Fionn prudce zvedl hlavu a uviděl, jak k němu sprintuje jeho nejlepší (a jediný) kamarád na ostrově.

Takhle se Sam Patton obyčejně nechoval. Z nich dvou byl ten, co se nenechá rozhodit. Procestoval toho mnohem víc než Fionn a byl zvyklý na nekonvenční život. Právě to se Fionnovi na něm líbilo. To a fakt, že Sam, třebaže vyrůstal v Londýně, pocházel z jedné z původních arranmorských rodin. Fionnovi to oznámil, už když na něj v září poprvé narazil, vynořil se tehdy z hloučku teenagerů a pochodoval přes školní dvůr se sebevědomím celebrity. „Bouřňáku!" Změřil si Fionna pohledem, jako by se chtěl ujistit. „Jsi trochu vyzáblejší, než jsem čekal, ale něco na tobě fakt je. Připomínáš mi prababičku."

„Sam Patton," prohlásil potom a podal mu ruku v kožené rukavici. „Pravnuk jedinečné Maggie. Taky byla Bouřňačka. Těšil jsem se na tebe celý léto."

Sam byl o pár centimetrů menší než Fionn, ale díky své pohodě působil jako obr. Měl velké hnědé oči, hnědou kůži a kudrnaté vlasy. Jak teď pelášil podél břehu, poskakovaly mu na čele, v levém podpaží svíral pouzdro na flétnu, druhou rukou mával okolo sebe jako větrný mlýn. Smykem zastavil. „Koukej, jak jsou ty vlny veliký!" zahekal, než si volnou ruku připlácl k puse. „*Fuj*, ten smrad je čím dál *horší*."

Vlny se stále vršily jedna na druhou, tříštily se, pěnily a zbarvovaly břeh do stříbrna. „Odkud se podle tebe berou?" zeptal se Sam skrz prsty.

„Od *nich*," řekl Fionn a ukázal na molo. „Vypadá to, že Morriganini poskoci konečně našli svou paní." Sam se otočil na podpatku. „Chceš říct, že ti cestující jsou –"

„Stopaři duší," dodal Fionn. „Copak to nevidíš?"

Sam podezíravě přimhouřil oči. První trajekt už vysazoval na ostrov své pasažéry. Cupitali po mole jako krabi, muži a ženy zachumlaní v šálách a kabátech a čepicích a oblecích, všichni mířící týmž směrem, jeden za druhým. „Oni nemrkají," všiml si a zachvěl se. „Jenom tak *civí*."

„Ř*íkal jsem ti*, že se něco stane." Fionnovy vnitřnosti se kroutily a kroutily. „Říkám to už celé týdny."

T*ik tak, tik tak, tik tak.*

Morrigan neblafovala; vychutnávala si to.

Sam se znepokojeně zavrtěl. „Vážně teď budeme řešit, kdo co říkal?"

„Asi ne.“ Fionn si přehodil batoh na břicho a vytáhl notes. „Tak pojď. Nemáme moc času. Padáme odsud, než se pláž celá zaplní.“ Vsunul si notes do podpaží, pokynul Samovi, aby šel za ním, a pak odpochodoval nahoru, přímo kolem školní brány.

Zvonění za sebou nechali znít do nebe.

„Cannonová má dneska přinýst plněný košíčky,“ posteskl si Sam a zkroušeně se ohlédl přes rameno, zatímco spěchal, aby Fionnovým odhodlaným krokům stačil. „Moje oblíbený.“

Fionn mu podal zápisník. „Když mi pomůžeš ostrov zachránit před zkázou, napeču ti celou várku,“ slíbil.

„Beru tě za slovo,“ odvětil Sam a zpomalil, aby zápisník otevřel. „A taky chci perníkový panáčky. S knoflíkama.“

„Fajn, ale už čti, prosím tě.“

Na první stránku Fionn svým nevzhledným písmem naškrábal a opoznámkoval seznam pěti arranmorských darů. Sam jej za pochodu četl.

1. Arranmorský Bouřňák: aby jménem Dagdy ovládal živly. Tj. já. Viz také: k ničemu.
2. Mořská jeskyně (země): pro to, co je mimo dosah. Už jsem použil na Taru. Velmi nevděčná.
3. Šeptající strom (oheň): pro to, co se teprve má stát. Asi lepší nejdřív vyřešit přítomnost, než se začnu šťourat v budoucnosti.
4. Okřídlený kůň Aonbharr (vítr): pro nebezpečí, kterým nejde utéct. Možná budu mít menší trable, když z ostrova odletím sám a nechám ho umřít?